

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 2 - juni 2020

TEMA OM HÅB

Temaet for dette magasin er håb.

Håbet om en kærlig Gud, der møder os.

Håbet om Messias, der frelser os.

Læs med her og bliv klogere på håbet.

Hvad det består af, og hvad det gør ved os.

Hvordan det hænger sammen med Guds løfter, og
hvilken betydning det har i mission til det jødiske folk.

Vi håber, magasinet gør dig klogere

- og forhåbentlig lidt mere håbefuld.

Rigtig god fornøjelse!

Kirsten Lang

Kirsten Lang

Den Danske Israelsmission
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7356 1270
Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk

Reg. nr. 0994
Kontonr. 3054500
Mobilepay: 30503
www.israel.dk/medlem
www.israel.dk/giv
Tryk: Øko-Tryk (oplag 3600)

Layout: Maria Bach Jensen
Redaktion: Kirsten Lang (red.),
Anika Thorø Weber, Arne
Pedersen, Maria Strøm Risbjerg og
Bodil Skjøtt

Ønsker du at til- eller afmelde
magasinet, kan du skrive til
kontor@israel.dk

Oplysninger om medarbejdere og
landsstyret findes på israel.dk

LEDER

Lad os leve håbefulde liv

Når vi læser den bibelske fortælling og zoomer ind på de mennesker, vi møder her, så er det som om, tvivlen og håbet ofte går hånd i hånd. Bare tænk på Abraham. Hvordan han bliver lovet flere efterkommere, end der er stjerner på himlen. Vel at mærke i en barnløs tilstand.

25 år skulle der gå fra, at Abraham fik løftet første gang, til han så det opfyldt, da Sara fødte Isak. Havde Abraham ikke haft håbet, tror jeg, han ville være blevet fortvivlet. Fortvivlet over, at slægten ville dø med ham. Fortvivlet over, at han havde forladt hjem og familie for at følge en Gud, der alligevel ikke var til at stole på.

"Med håb imod håb troede han," skriver Paulus om Abraham. Det beskriver meget godt den tilstand, man kan være i, fra håbet tændes, til man ser håbet blive til virkelighed.

Abraham er på den måde et forbillede for os i det håbefulde liv.

Omstændighederne tydede ikke på, at Abraham ville blive til en utallig slægt, men håbet er *uafhængigt* af omstændighederne.

Med håbet kan vi bryde igennem de til enhver tid givne omstændigheder, komme igennem til den anden side og drømme drømme, som kan pirre både vores egen og andres nysgerrighed og forestillingsevne, så vi kan forestille os den verden, Gud har skabt til os at bo i. Som troende mennesker tror jeg, vi

er kaldet til at leve håbefulde liv.

For et par tusind år siden stillede Jesus af Nazareth sig frem i Galilæas bjerge og holdt en kort prædiken: "Tiden er inde, Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på evangeliet!" Måske har det særligt været sætningen "Guds rige er kommet nær", som har fået tilhørerne til at spidse ører, for omstændighederne vidnede bestemt ikke om, at Guds kongerige var kommet nær – det Messiasdømme, som det jødiske folk ventede på. Romerne var besættelsesmagt og viste ikke ligefrem tegn på at ville smutte lige med det samme.

Kunne det virkelig være sandt? Sagde Jesus virkelig, at nu er tiden kommet, hvor Gud vil indsætte sin egen konge til at regere igen? En god konge, som vil genoprette alt det, der er gået i stykker, læge de syge og gøre op med uretfærdigheden?

Omstændighederne gav ingen grund til optimisme, men ordene, ja, Jesus selv, gav grund til håb.

"Vi lever ikke vores liv i en håbefuldstid, men i en nutid, hvor fremtiden allerede er begyndt."

For dem, der lyttede dengang, som for os i dag. For selvom to tusind år

er gået, siden Jesus sagde disse ord, og selvom vi endnu ikke har set Guds kongerige bryde fuldt og helt igennem, så er Guds kongerige kommet nær. Vi lever ikke vores liv i en håbefuldstid, men i en nutid, hvor fremtiden allerede er begyndt.

"Når vi begejstres over livet, kan vi vende begejstringen til Gud i bevidstheden om, at det, vi oplever, ikke er et barmhjertigt pust af glæmsel, som kun for et øjeblik tillader os at se bort fra den død, vi er på vej mod. For det er det ikke; det er Guds hilsner til os fra Riget, der kommer. Hvert eneste måltid mad, hvert eneste glas god vin og al stor kunst peger ind i Guds fremtid. Hvert smil, man ser på sit barns ansigt, hver tillidsfuld samtale med en ven, hvert lykkeligt favntag med den, man elsker, er foregribelser af den dag, hvor Gud fuldender sit skaberværk i sit rige." (Peter Søes)

En dag sætter den almægtige Gud igen sine fødder på denne støvede jord. Lad os leve i det håb – og lad os leve liv, som inviterer andre til at håbe med.

Arne Pedersen

Arne Pedersen, generalsekretær

Gud er fuld af håb

📄 | Tekst og foto: Kirsten Lang, kommunikationsansvarlig

Håb er svært at gribe om. Det ved Majbrit Munk Madsen. Hun er kandidat i psykologi, og for et år siden færdiggjorde hun sit speciale, der netop omhandlede håb. Majbrit er også håbefuldst kristen, og for hende er der et stort lighedstegn mellem håb, tro og Gud. I artiklen her bliver du inviteret med ind i Majbrits personlige refleksioner over, hvordan håb ser ud, og hvordan vi kan leve mere håbefuldt. Både som mennesker, som troende og i de kirkelige fællesskaber.

Vi begynder et sted, hvor håb var en mangelvare.

Håb i det håbløse

Viktor Frankl var jødisk og professor i psykolog og neurologi. Under 2. verdenskrig kom han i koncentrationslejr, og her undersøgte han, hvordan håb og mening havde betydning for menneskers overlevelse.

”Viktor Frankl opdagede, at de mennesker, der overlevede længst tid i lejrene, også var dem, der havde en mening med tilværelsen, der lå uden for dem selv. Det kunne for eksempel være at komme tilbage til sin familie eller at kunne dygtiggøre sig inden for sin videnskab,” pointerer Majbrit. I Frankls teori bestod håb altså til dels af en forventning om noget positivt ude i fremtiden. Men håbet havde også en anden dimension:

”Håbet havde også noget at gøre med, hvordan man levede lige nu. At man kunne have en bestemt indstilling i det svære, der gjorde det mere meningsfuldt at være i koncentrationslejrene”.

I Frankls teori bestod håb både af en indstilling til livet i den nuværende livssituation og en forventning om noget positivt ude i fremtiden. Og så var håb og meningsfuldhed tæt forbundne størrelser:

"I psykologiske studier har man fundet ud af, at når der er meget håb, er der også meget mening. Mange vil sige, at det er mening i tilværelsen, der får dig til at stå op hver morgen, men det kan man også beskrive som håb," forklarer Majbrit.

Håbet skabes i fællesskabet

"Håb er en oplevelse af lys i mørket. Det er en hjælp til at komme ud af håbløshed. En motivationsfaktor, som hjælper dig fremad, men også et lys, der hjælper dig til at være i mørket med det svære. Der er både en positiv fremtidsforventning og en positiv nutidsforventning i håbet," forklarer Majbrit.

Men hvordan skaber man så håb eller meningsfuldhed i sit eget liv?

Det er der til dels svar på i den gren af psykologien, der kaldes den eksistentielle psykologi, fortæller Majbrit: "Her er svaret, at man skaber et meningsfuldt liv ved at leve i overensstemmelse med sine egne værdier; for eksempel familie, venner, sin krop, sin tro eller så meget andet."

For Majbrit kan det beskrive noget af, hvad det vil sige at leve en håbefuldt tilværelse, men hun mener ikke, at det fuldstændigt afdækker, hvad håbet består af:

"Jeg tror, at håb i høj grad også har et socialt aspekt. Håbet kan opstå gennem en god ven, en partner eller et godt fællesskab, der hjælper dig til at være håbefuldt. Og det er også i relationer, at håbet kan vokse. Jeg tror, det kan blive et problem, hvis man tror, at håb skal bygge på en personlig indstilling, for så kan det godt blive meget tungt at bære på. For hvad, hvis du ikke kan finde den indstilling frem?"

Her bliver relationerne ekstra vigtige. Også relationen til Gud: "Der er mange, der nævner Gud som en kilde til håb i deres eget liv," fortæller Majbrit.

Gud er håbets Gud

"For mig personligt er det ikke mærkeligt, at Gud bliver kaldt håbets Gud i Bibelen. Der er mange ligheder

mellem det håb, jeg lige har beskevet ud fra psykologien, og så det håb, man kan erfare og læse om, når det handler om Gud. Han er med i et nutidsperspektiv, hvor vi kan finde håb i vores relation til Gud lige nu, og så er han med i et fremtidsperspektiv, hvor vi kan tro på, at tingene bliver bedre en dag. Og det spændende ved Gud er, at der er noget ultimativt i det. Når man taler om håb inden for et religionspsykologisk perspektiv, så taler man om håbet på 'den ultimativt gode fremtid' og håbet på 'en ultimativt god kraft', som er til stede lige nu. At tro på Gud giver mulighed for at tro på noget, der er større end dig selv. Og det er meget stort og håbefuldt," pointerer Majbrit og sætter billeder på det nutidshåb, vi som kristne lever med:

"Guds rige er kommet nær. Vi kan tale med Gud, og vi kan opleve duften af ham og hans rige, som spredes rundt omkring os. Vi kan opleve bidder af Gud gennem det, han har skabt, gennem andre mennesker og gennem naturen. Midt i alt det svære, så er han det ultimative lys og den ultimative tilstedeværelse af det gode." Samtidig er Gud også en, man kan have en relation til:

"Når man ikke selv har det mindste smule håb, så kan Jesus give håb. I troen kommer det relationelle aspekt også til syne," forklarer hun.

For Majbrit er det dog også vigtigt at pointere, at det ikke altid skaber håb at tro på Gud:

"Gud kan føles langt væk, og fordi troen for mange er et fundament for livet, kan det blive svært at være i. Så kan det føles som om, at troen på Gud tager håbet fra os. Oplever man det, kan det være en hjælp at tale med en præst eller sjælesørger."

Og så kan vi huske på, at vi bærer håbet om Gud i fællesskab og kan hjælpe hinanden med at leve håbefuldt:

"Som kirke kan vi jo sprede håbet. Vi kan hjælpe hinanden og andre med at forstå, at Gud er både et nutidshåb og et fremtidshåb og én, vi kan have en relation til. Og det kan man jo gøre på tusind måder. Det er jo det, mission handler om," fortæller Majbrit.

"Guds rige er kommet nær. Vi kan tale med Gud, og vi kan opleve duften af ham og hans rige, som spredes rundt omkring os. Midt i alt det svære, så er han det ultimative lys"

A photograph of two men smiling and talking outdoors. The man on the left is wearing a blue vest over a white shirt, and the man on the right is wearing a dark jacket over a blue shirt. They are standing in front of a blurred background of trees and foliage.

"Det er godt, når brødre sidder sammen"

✎ | Tekst: Maria Strøm Risbjerg, kommunikationsmedarbejder

Siden 1979 har det kristne studenterarbejde i Israel (FCSI) arbejdet for at være et lys på universiteterne.

FCSI er en af de få organisationer i Israel, der ønsker at skabe fællesskab mellem både jøder, arabere og internationale, og siden begyndelsen har Israelsmissionen været involveret i sagen både økonomisk, men også ved at sende volontører til Israel og skabe kontakt mellem danske og israelske studerende.

Neeman Melamed er leder af den hebraisktalende del af FCSI, og da han flyttede til Israel som 20-årig, fik han en brand for at se flere mennesker komme til tro på Jesus. For Neeman er der håb i netop det, at mennesker fra forskellige nationer mødes og skaber relationer på tværs af regionale og kulturelle skel.

"Jeg bad Gud indtrængende om at dele sin vision med mig, og jeg oplevede, at Gud kaldte mig til at være et lys på universitetet. Jeg skulle ikke bare studere, men også vidne om ham."

Neeman

"Jeg så hendes liv forandre sig"

Vi befinder os i en by i Rusland. Bogstaveligt talt. En kvinde har fundet vej til et lokalt arrangement i et lille teater, som en veninde har inviteret hende med til. Hun ved ikke helt, hvad hun har sagt ja til, men nysgerrigheden har alligevel drevet hende afsted, og hun sætter sig til rette på sin plads kort før forestillingens begyndelse.

Meget har forandret sig gennem årene. Omstændighederne er bedre, end de har været i lang tid, men alligevel er hendes jødiske identitet ikke ligefrem noget, hun skilter med. For selvom Sovjetunionen ikke længere eksisterer, så hersker der alligevel mange fordomme om mennesker som hende.

Derfor kommer det også som en stor forbavselse, da den lokale præst sætter sig ved siden af hende, og udbryder: "Sikke en ære, at jeg får lov til at sidde ved siden af dig, der er en del af Guds folk." Kvinden stirrer på ham. Hun er i chok. Hun forstår ikke, hvorfor han behandler hende med en sådan venlighed, men det rører hende dybt.

"Hun søgte efter Gud, og Gud fandt hende," fortæller Neeman. Kvinden var hans mor, og da hun tog imod Jesus, og han så forandringen i hendes liv, gav det håb ind i hans eget: "Jeg så, hvordan hendes liv forandrede sig. Og jeg vidste, at jeg måtte have det samme."

Det blev starten på en lang rejse med Gud, og da han nogle år efter besluttede at immigrere til Israel for at starte en ny tilværelse, oplevede han at modtage et særligt kald fra Gud.

En ny vej

Alt er stille. Jerusalems gader er tomme for biler. Butikker og restauranter er lukket, for det er en særlig dag. Den særligste dag på året; Yom Kippur, den store forsoningsdag. Dagen, hvor mennesker faster, beder og søger tilgivelse for deres synder hos Gud.

Neeman befinder sig i House of Prayer, et sted, hvor mennesker verden over mødes for at søge Gud. I dag er både jøder og arabere samlet. Efter nogle år i militæret har Neemans åndelige liv været præget af tørke. Men det ændrer sig på et øjeblik:

"Det blev en afgørende oplevelse for mig. Kristne arabere fra hele verden var kommet til Israel for at bede sammen med deres jødiske brødre og søstre," fortæller Neeman og tilføjer: "Det blev et meget konkret tegn på Guds kærlighed og forsoning for mig." To år efter denne oplevelse, da Neeman læser på universitetet i Jerusalem, sker der igen noget bemærkelsesværdigt.

"Jeg bad Gud indtrængende om at dele sin vision med mig, og jeg oplevede, at Gud kaldte mig til at være et lys på universitetet. Jeg skulle ikke bare studere, men også vidne om ham."

Ikke lang tid efter mødte han studenterarbejdet, og Neeman blev hurtigt engageret i de lokale grupper.

To nationer står samlet

Centralt for det kristne studenterarbejde i Israel er, at det bringer både jøder, arabere og internationale sammen. Det betyder noget særligt for Neeman:

På billederne ses den nye hebraisk-talende styregruppe i FCSI. Neeman står som nr. 2 fra højre.

”Jeg ser håb i to nationer forenet. Vi har brug for dette. Det ligner det måske ikke ved første øjekast, at vi har. Men jeg tror, at studenterarbejdet på den lange bane kan være med til at skabe vækkelse i Israel og blandt jøder.”

Mellemøsten er centrum for en vigtig del af Guds plan ifølge Neeman: ”Når der nu både er jøder og arabere i dette område, så må Gud også have en plan for begge parter,” forklarer han.

Kom og se!

”Nogle gange kan en kop kaffe blive noget helt særligt,” siger Neeman og forklarer: ”Vi befinder os i Mellemøsten! I den her kultur kan man ikke bare sige til mennesker; ’følg Jesus!’ Nej, vi må først *invitere* dem. Som Jesus sagde: ’Kom og se!’ Og det er også det, vi siger. Kom og se og smag, at det er godt at følge ham. Derfor bruger vi tid på at spise sammen og have fællesskab, og derigennem kan vi begynde at have en samtale om dybere spørgsmål.”

Neeman oplever, at de unge studerende, både jøder og arabere, er åbne for at tale om tro og eksistentielle spørgsmål.

”Mange er skuffede over den politik, regeringen fører, og de ønsker at se en forandring,” fortæller han og fortsætter: ”Når de møder studenterarbejdet, får de et chok. De har aldrig set noget lignende.”

Jesus taler også koreansk

En hebraisktalende studerende kom til tro, da han lærte koreansk af nogle kristne piger på udveksling fra Korea. ”Mange israelere elsker at møde nye mennesker og nye kulturer, og det kan vi også bruge i vores arbejde,” fortæller Neeman.

I studenterarbejdet fortæller de studerende om evangeliet gennem forelæsninger, personlige samtaler og forskellige events.

”Vi opmuntrer de studerende til at gøre Jesus til en naturlig del af deres studieliv. Gud behøver ikke være adskilt fra det akademiske. Gud har jo skabt den akademiske verden. Derfor må vi invitere ham med ind i den del også,” siger Neeman og pointerer: ”Vi er taknemmelige over, at universiteterne er positive over for vores tilstedeværelse.”

Vi må længere ud

Neeman har et stort ønske om, at lokale menigheder over hele Israel må begynde at række længere ud. Han er bange for, at de lukker sig for meget om sig selv:

”Mange er meget komfortable i deres egne menigheder. De holder sabbatgudstjenester og mødes på kryds og tværs, men de holder sig inde i kirken. Men Jesus ville være til stede uden for kirken. Så hvorfor lukker vi os selv inde?”

Det gælder også for de studerende: ”Mit arbejde handler i høj grad om at få mennesker til at løfte blikket. Min bekymring er, at de unge jesustroende har nok i sig selv. Men til Guds ære oplever vi også, at der her sker forandringer. For første gang i lang tid er der en solid hebraisktalende styregruppe med fem engagerede unge. Derudover er der flere grupper på universiteterne, flere mentormøder og flere aktiviteter på campusserne. Skridt for skridt nærmer vi os målet.”

Der er håb, når vi står sammen

I Israel har COVID-19 også sat sine spor. Her har man i lang tid også været lukket ned og haft udgangsforbud med mindre, man skulle handle ind. Alligevel oplever Neeman denne tid som særligt velsignet:

”Det er mærkeligt, at en forfærdelig situation som COVID-19 kan give mig håb. Men det gør den, for jeg ser mennesker, der er begyndt at ændre indstilling til livet, og som stiller flere spørgsmål.”

Han håber også, det kan være en tid, hvor verdens kristne vil stå sammen og have frimodighed til at række længere ud:

”Det er mit håb, at vi troende vil begynde at tænke bredere og mere tværkirkeligt i stedet for at lukke os inde i vores egne små trosretninger. Tiden er kommet til, at vi må forstå, at vi er et legeme. Vi må begynde at tænke mere strategisk over, hvordan vi kan stå sammen. Og så vil jeg også opmuntre mennesker til at fortælle frimodigt om Jesus. Det er mit håb og min bøn.”

Foto: Hebrew University, Ashley Fairfield, Flickr

Det jødiske håb om Messias

✚ | Tekst: Kirsen Lang, kommunikationsansvarlig

”Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?” Sådan stiller Johannes Døberen spørgsmålet til Jesus. Johannes kender det håb, der bliver skildret i de jødiske skrifter. Et håb om en, der skal komme.

I den jødiske selvforståelse ligger et håb, der har været med gennem hele den jødiske historie. Et håb, der begyndte hos Abraham, og som har formet sig på utallige måder siden - og selv i dag er afgørende for, hvad det vil sige at være jødisk. Med hjælp fra Carsten Vang, der er teolog og lektor ved Menighedsfakultetet, vil vi her dykke ned i det håb og se på de forskellige facetter, der skabte håbet og udviklede det fra Abraham og helt frem til i dag.

Håbet opstod sammen med det jødiske folk

Vi begynder ved en mand, en hyrde, der ikke vidste, at han var noget særligt, men som pludselig bliver mødt af Gud:

”Gud kalder Abraham til at forlade sin hjemstav og drage til et andet sted. Han ville gøre Abraham til et stort folk. Det må have føltes vanvittigt, når Abraham var barnløs og allerede oppe i årene. Gud siger, at han vil velsigne alle folk gennem Abrahams slægt. Og der begynder håbet. Håbet om, at det, som Gud gør ved Abrahams slægt, skal blive til gavn for alle folkene,” fortæller Carsten Vang.

Her dukker det jødiske håb altså op for første gang. Og to generationer senere møder vi det igen. Abrahams barnebarn Jakob ligger på sit dødsleje og velsigner sine 12 sønner. Midt i velsignelsen af sønnen Juda lyder det pludselig fra Jakob, at der skal komme en hersker, som alle folkene skal adlyde:

”Det er ikke kun Jakobs slægt, men alle folkene, der skal adlyde denne hersker. Og den profeti, som Jakob kommer med her, bliver så udpenslet gennem alle profeterne,” forklarer Carsten.

For os er det måske tydeligt, at Jakob her taler om Messias. Men faktisk er ligheden mellem Messias og en kommende forløser ikke særlig tydelig i Det Gamle Testamente.

Messias: En konge, en præst eller en profet?

”Der sker noget fra Det Gamle Testamente til Det Nye Testamente, hvor begrebet ’den salvede’, altså Messias, bliver betegnelsen på den kommende forløser, vi håber på,” fortæller Carsten.

Kun to steder i Gamle Testamente refererer Messias til en kommende skikkelse. Ellers er ’den salvede’ altid beskrevet som en konkret, nutidig person, der enten er konge eller præst, da det kun er konger og præster, der bliver salvet. På nær i et tilfælde, hvor profeten Elisa også bliver salvet.

"Det er de tre hovedstrømninger i Det Gamle Testamente. Derfor kaldes han en profet som Moses, en konge af Davids slægt og en præst."

Carsten Vang

"Men selvom begrebet Messias ikke er brugt om denne forløser, så har Det Gamle Testamente et stærkt håb om en kommende person, en kommende konge af Davids slægt, der skal herske med retfærdighed, der skal skabe fred og retfærdighed i Jerusalem, der skal forløse sit folk, og som er født i Betlehem," siger Carsten.

Den forløser, som Gamle Testamente peger hen på, bliver beskrevet som både en konge, præst og profet.

En konge, der får betydning for ikke bare Israel, men for alle folkene. Som skal være en pagt for folket, og hvor den nye pagt er i hans person. Og hvor alle hedninger skal drages mod hans lys. En præst, der skal være præst for evigt ligesom Melkisedek, og som skal dø som stedfortræder for sit folk. Og til sidst en forventning om en kommende profet, der står i samme position som Moses og kan formidle Guds ord.

"Det er de tre hovedstrømninger i Det Gamle Testamente. Derfor kaldes han en profet som Moses, en konge af Davids slægt og præst," fortæller Carsten.

Håbet om en forløser var særligt stærkt på Jesu tid. Vi skal derfor til Det Døde Hav lige før Jesus blev født, hvor en gruppe af jøder med et helt særligt perspektiv på Messias-håbet holdt til.

Messias-håb på Jesu tid

Gruppen af jøder ved Det Døde Hav er fuldstændigt isolerede over for ikke-jøder, og de lever strengt efter forskrifterne, som Gud har givet i Det Gamle Testamente, for de tror på, at kun på den måde kan Guds Rige bryde frem. Jo mere helligt de lever, jo mere

aktivt mener de at arbejde på, at Messias kommer tilbage. Det specielle ved deres Messias-billede er, at forløseren ikke kun er én person:

"Den her gruppe af mennesker har gransket skrifterne godt, og de har fornemmet, at der i Gamle Testamente ikke bare er tale om Messias som konge. I Dødehavsmenigheden var der derfor en forventning om to eller tre forskellige Messias-skikkelser. Én Messias af Davids slægt, som skulle være konge, og én af Arons slægt, som skulle være præst. Og så endelig en kommende profet," fortæller Carsten.

Andre grupper af jøder havde forskellige syn på forløseren – og også forskellige syn på, om der overhovedet skulle komme en forløser:

"Saddukæerne, der havde magten over Templet på dette tidspunkt, havde ikke et håb om Messias. For dem gjaldt det om at sikre sig de bedste forhold for det jødiske folk med de midler, de havde til rådighed. De læste også kun Mosebøgerne som deres hellige skrift," fortæller Carsten.

Farisæerne, en anden jødisk gruppering, havde derimod en intens forventning om en forløser. Både som en åndelig forløser og som en politisk skikkelse, der kunne redde det jødiske folk fra den romerske overmagt.

En tredje retning kaldtes Zeloterne. Det store problem i deres optik var, at jøderne ikke længere var herrer i eget hus. Det var en krænkelse af Gud, og dermed var det deres gudgivne pligt at gøre oprør. Til sidst var der en fjerde gruppering i Israel, der ventede på Guds rige:

Rabbi Schneerson i 1980'erne, som mange anså som den jødiske Messias. I den ortodokse jødedom er der stadig et levende håb til, at Gud må oprejse en Messias af Davids slægt

"Her var der lydhørhed. Først over for Johannes Døberen og siden over for Jesus. De spurgte hinanden, om det ikke var det, profeten havde talt om. At blinde skulle se, døve skulle høre, og døde skulle genopstå?"

Trængslerne skaber en politisk Messias

"Hos Zeloterne får Messias-håbet en politisk farve, og forventningen om en politisk Messias bliver gennemgående langt frem i jødedommens historie. Her bliver Messias-figuren til en, der skal forløse Guds folk fra de trængsler, de lever i. Både mens de lever under kristendommen, under islam, i Middelalderen og helt frem til i dag," fortæller Carsten.

I snart to tusind år er jøderne i forskellig grad blevet forfulgt og berøvet deres rettigheder, og når der opstår forfølgelser, kommer der også en stærk Messias-forventning blandt det jødiske folk. Her bliver det store problem, der skal løses, at jøderne er spredt for alle vinde, og at de har brug for, at Gud opfylder profeternes ord om, at han igen vil samle sit folk og genoprette Israel.

Der er mange forskellige forventninger til en bedre fremtid. De ortodokse jøder holder fast i håbet om Messias, og forskellige ortodokse grupper udpeger

flere Messias-figurer gennem tiden. For eksempel havde mange en forventning til, at Rabbi Schneerson, der døde i 1994, var den Messias, de havde ventet på. Selv efter Schneersons død holder flere fast i et håb om, at han en dag vil genopstå: "Det er så interessant, at tanken om genopstandelse ikke er umulig i en jødisk kontekst," påpeger Carsten.

En anden gren af jødedommen, nemlig reformjødedommen, ser det anderledes:

"I USA, hvor reformjødedommen for alvor slog igennem, troede man ikke på en konkret Messias. Man troede derimod, at man var på vej ind i den messianske tidsalder på grund af de frihedsrettigheder, som den jødiske befolkning havde opnået. Man kunne bygge synagoger, tage en uddannelse og blev ikke forfulgt. Man kunne indgå i samfundslivet på lige fod med andre borgere, og der var en forventning om, at det ville blive bedre og bedre. Man troede på, at menneskeheden med tiden ville samle sig i en fælles anerkendelse af den ene Gud, og der ville komme fred, velfærd og retfærdighed i hele verden. Så her var der mange temaer fra det gammeltestamentlige håb, men ikke med en konkret Messias-skikkelse i fokus," fortæller Carsten.

Reformjødedommen havde ikke i udgangspunktet en forventning om, at jøderne ville samle sig i landet Israel. Men det ændrede sig i løbet af det 19. og 20. århundrede:

"Der skete to ting i denne periode. For det første opstod zionismen og dermed en idé om, at jøderne ikke kan leve som jøder, hvis de ikke får deres eget land. Dernæst kom Holocaust. Holocaust, som i den grad udstillede, at det jødiske folk ikke går mod bedre tider," fortæller Carsten.

Efter Holocaust blev størstedelen af det jødiske folk farvet af zionismen, og de fleste jøder er i dag enige om, at jøderne skal have deres eget land. Og stadig i dag tror flere jødiske grupperinger på en kommende Messias, selvom det ikke er alle. Men hvorfor er det, at det jødiske Messias-håb er vigtigt? Og hvorfor skal vi som kristne forholde os til det?

Det jødiske håb og det kristne

For det første kan en bedre forståelse af det meget tydelige billede, der bliver optegnet i Gamle Testamente af en Messias-skikkelse, hjælpe os til at forstå, at Jesus ikke bare kommer til syne ud af det blå:

"Et vigtigt perspektiv på det kristne budskab er, at Gud er trofast. Han har sendt en Messias, som han lovede det flere tusind år, før Jesus dukkede op," forklarer Carsten.

Dernæst giver Messias-perspektivet et anknætningspunkt. Også når vi taler om mission til det jødiske folk:

"I håbet om Messias har vi noget tilfælles med det jødiske folk. Uanset, hvad de enkelte jøder konkret tror på, så ligger der en Messias-forventning i den jødiske kultur og identitet. Det kan godt være, der er mange, der ikke tror på det i dag, men håbet er en del af deres bevidsthed. Og vi kan bruge det håb til at understrege, at Jesus var jødisk. Det er noget, der har betydning, og som mange jøder ikke er klar over."

Og så kan vi også glæde os over alt det, der bliver lovet om Messias i Det Gamle Testamente, som endnu ikke er opfyldt:

"Messias er endnu ikke den synlige konge, der hersker med fred og retfærdighed. Denne vigtige dimension er endnu ikke virkeliggjort. Vi mangler endnu at se, at han kommer igen på skyerne, som profeten Daniel skriver det," fortæller Carsten og fortsætter:

"Selvom der bliver flere og flere jesustroende jøder, så er det slet ikke folket som helhed, der tror på Jesus. Så vi venter på, at folket skal tage imod Jesus som Messias."

Vi, der er kristne, kan også håbe på en, som kommer. Håbe på og glæde os til, at den eneste person i historien, der formår at være både konge, præst og profet på samme tid, allerede er kommet - og også en dag kommer igen.

"Selvom der bliver flere og flere jesustroende jøder, så er det ikke folket som helhed, der tror på Jesus. Så vi venter på, at folket skal tage imod Jesus som Messias."

Carsten Vang er teolog og lektor i Det Gamle Testamente ved Menighedsfakultetet i Aarhus.

"Jeg håbede, vi fik lov til at blive"

 Tekst: Anika Thorø Weber

En måned efter ankomst til Israel måtte missionspiloterne hjem igen – to måneder før tid. Alligevel er de taknemmelige for, hvad de nåede at få med hjem i bagagen.

"Alle danskere skal hjem – hurtigst muligt". Sådan lød beskeden fra Udenrigsministeriet i Danmark d. 13. marts, da det stod klart, at den internationale flytrafik ville blive sat i stå på grund af corona-pandemien.

Nyheden nåede også til Jerusalem, hvor den 19-årige missionspilot Emma Skals Nielsen lå syg i sin seng og talte i telefon med sine forældre. Hendes mor og far var overbeviste om, at nu skulle hun hjem. Helt så overbevist var Emma dog ikke:

"Jeg håbede til det sidste, vi ville få lov til at blive," siger Emma med en snert af skuffelse i stemmen. Men håbet svandt hurtigt ind, da hun mødtes med de øvrige missionspiloter til aftensmad.

d sætter I
tid som
spiloter?

Kulturforskelle

Uafsluttet

Fællesskab Mission

Gæstfrihed

Sammenhold

Gud i centrum

Lærerigt

Hjerterum

Oplevelser

"Det har været fedt at møde så mange mennesker, høre så mange historier og give en lille hånd med. Jeg synes ikke altid, vi gjorde så meget, men folk var alligevel virkelig taknemlige."

Emma, missionspilot foråret 2020

Et opkald fra Israelsmissionens Unges kontor i Danmark gjorde det klart, at missionspiloterne med stor sandsynlighed skulle hjem igen – to måneder før, deres rejse egentlig skulle være afsluttet.

"Jeg græd meget i de sidste dage. Det var vildt svært at give slip. Det var mit liv, der blev vendt op og ned. I hvert fald mit liv de næste par måneder," siger Emma.

En brat afslutning

Meldingen fra Israelsmissionens Unges kontor i Danmark viste sig at blive til virkelighed, og dagen efter pakkede missionspiloterne deres tasker og tog til afskedsfest hos præsten i Den Danske Kirke, David Serner – en afskedsfest, der også skulle bruges på at købe flybilletter med afgang søndag formiddag – kun to dage efter Udenrigsministeriets hjemkaldelse.

"Det hele gik så stærkt i de dage. Vi brugte vores sidste dag i Israel på at købe souvenirs i Den Gamle By og tage forbi Gravkirken, som jeg slet ikke havde nået at se," siger Emma.

Også den 22-årige rejsekammerat og med-pilot Jørgen Severin Christensen oplevede det som en intens afslutning:

"Der var ikke nogen af os, der regnede med, at vi skulle hjem. Og jeg havde ikke lyst til at tage hjem. Vi havde regnet med at skulle fejre påske i Jerusalem uden alle turisterne. Men set i bakspejlet var det godt, vi kom hjem. Få dage efter hjemrejsen, kunne vi se billeder af et helt øde Jerusalem. Hvis vi var blevet, havde vi siddet fanget i vores lejligheder," fortæller han.

Kort – men lærerigt

Selvom både Emma og Jørgen blev overvældet af den bratte afslutning på deres tur til Israel, får de smil på læben, når de fortæller om deres ophold.

"Jeg har lært meget om, hvordan man kan tjene Gud på mange forskellige måder. At rydde op i en kælder eller lave havearbejde er også en måde at tjene Gud på," siger Jørgen.

Han får opbakning fra Emma:

"Det har været fedt at møde så mange mennesker, høre så mange historier og give en lille hånd med. Jeg synes ikke altid, vi gjorde så meget, men folk var alligevel virkelig taknemlige," siger hun.

Sammen med de øvrige fire missionspiloter nåede Emma og Jørgen at bruge knap en uge på børnehospitalet Shevet Achim, deltage i et event for Holocaust-overlevende, dele slikposer ud til israelske soldater, være med på en international ungdomslejr, lave havearbejde på Ebenezer-plejehjemmet i Haifa samt mange andre småopgaver.

"Det var et ret hårdt program i starten. Vi skulle egentlig have haft et par introdage mere, end vi havde, men det nåede vi ikke. Det er jeg glad for nu, for vi fik det maksimale ud af den tid, vi var der," siger Emma.

Et sommerhus gjorde overgangen blid

Da rejsen blev afbrudt og turen i al hast gik hjem til Danmark, slap de seks missionspiloter ikke hinanden. Hjemme i Danmark blev missionspiloterne kørt direkte til et sommerhus, hvor de skulle i to ugers

frivillig karantæne. Kram til familie og venner var udsat – i stedet fik Emma vinket til sine forældre gennem en bilrude på vej mod sommerhuset. De var mødt op med lidt ekstra tøj.

"Jeg er glad for, vi kunne slutte turen af i sommerhuset. Jeg havde troet, jeg bare skulle hjem og være alene. I stedet var vi hjemme sammen. Det gjorde, at det ikke var helt så hårdt at komme hjem," siger Emma.

Men selvom turen i sommerhus gjorde det nemmere at affinde sig med en ny hverdag i Danmark, har det ikke været helt let.

"Jeg føler, der er en masse vi skulle opleve, som jeg ikke nåede at få med. Jeg havde glædet mig til det hele, og vores fællesskab med hinanden var ved at vokse. Vi nåede at blive gode venner, men vi kunne være blevet endnu tættere," siger Emma, der dog også fortæller, at hun efterhånden er ved at acceptere, at turen blev, som den blev.

Også Jørgen havde oplevelsen af ikke at nå alt det, han gerne ville:

"Jeg havde håbet, vi kunne komme rundt i hele Israel, men det nåede vi overhovedet ikke. Vi nåede heller ikke til Betlehem og så muren, og det var lidt ærgerligt. Der ville jeg gerne have været - sammen med David Serner (præst i Jerusalem red.) til at fortælle om det hele."

Flere rejser i vente

Med en afbrudt tur i bagagen har både Emma og Jørgen planer om at tage revanche.

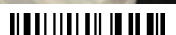
Begge har overvejet at tage tilbage til Israel og få nogle af de oplevelser, de ikke nåede denne gang. Samtidig overvejer de begge også nye rejsemål, inden studierne kalder på den anden side af sabbatårene. Men lige nu er det tid til at samle tankerne og vænne sig til en hverdag hjemme i Danmark. For Emma sker det ved, at hun har genoptaget sit gamle arbejde i hjemmeplejen i Løsning, hvor hun kommer fra.

Jørgen har i stedet hjulpet sin far på gården uden for Vejle, og nu arbejder han hos en anlægsgartner.

"Det har været godt for mig bare at komme i gang med at arbejde. På den måde har de trælse tanker ikke så meget plads. Jeg har ikke haft det tomrum, sådan som nogle af de andre har oplevet," siger han.

Missionspiloterne holder afskedsmiddag med de andre volontører og familien Serner.

IU's første Storyteller

✚ | Tekst: Maria Strøm Risbjerg, kommunikationsmedarbejder

Daniel Munk Jensen har i to måneder rejst rundt i Israel som IU's første Storyteller. Som Storyteller har han fået undervisning i og erfaring med at formidle menneskers historier videre gennem et kamera. Læs om, hvordan rejsen har givet Daniel et møde med en levende Gud gennem de mennesker, han mødte.

En usædvanlig kirkegård

På en kirkegård i det centrale Jerusalem arbejder Meir, en ældre jødisk mand. Kirkegården er i sig selv ikke noget særligt, men stenmuren rundt om den er dækket af en usædvanlig malerisk mosaik af billeder, som strækker sig længere end en fodboldbane. Billederne fletter sig sammen på kryds og tværs og viser Bibelens fortællinger i et væld af former og farver.

"Nogle af historierne er tydelige, og andre skal man stoppe op for at undre sig over," fortæller Daniel. Meir er den første af en lang række interessante mennesker, som kom til at gøre sit indtryk på Daniel i Israel. Kirkegården er åben for besøgende året rundt, og mange bliver betagede af mosaikkernes betydninger. Lige fra Gamle Testamente til fortællingen om Jesus til disciplene, der modtager Helligånden pinsedag og

Åbenbaringsbogen, der står som afslutningen. Det hele er med.

"Meir er virkelig stolt af værket, og han er glad for, at jeg har lyst til at komme og høre hans historie," fortæller Daniel og tilføjer: "Det var på mange måder en fed førstegangsoplevelse, hvor jeg fik lov at interviewe en mand, som bare var åben og glad."

"Jeg havde aldrig før stået med et kamera i hånden"

Daniel er 25 år og studerer til hverdag Kristendom, Kultur og Kommunikation i Aarhus. Han er selv engageret i kirkeligt arbejde i Indre Mission og i Aarhus Bykirke og er interesseret i kommunikation og historiefortælling. Da han skulle i praktik, besluttede han sig for at blive Storyteller:

"Jeg ville gerne lære at lave videoer. Jeg havde aldrig før stået med et kamera i hånden, men så tænkte jeg bare – nu springer jeg ud i det, og så ser vi, hvad der sker."

Først blev Daniel undervist i kommunikation og basale video-teknikker i Danmark, og derefter rejste han til Israel for at tale med mennesker om tro og liv for at indfange det på kamera.

Selvom Daniel rejste alene og til tider følte sig ensom, fortryder han ikke, at det endte sådan: "Jeg havde en frihed til at gøre, som jeg ville. Jeg har fået skabt nogle kontakter, som jeg nok ikke ville have fået, hvis jeg havde rejst sammen med andre."

En kreativ legeplads

Daniel lavede cirka et interview om ugen og brugte tiden derimellem på redigering og opfølgende snakke. Det var vigtigt for ham, at videoerne skulle præsentere menneskers fortællinger på en så autentisk måde som muligt:

"Målet var, at få deres historie med så præcist som muligt, uden at det var mig, der er i fokus. Jeg klippede mig selv helt ud af ligningen," forklarer Daniel og fortsætter:

"Det har været en kreativ legeplads for mig. Jeg har kastet mig ud i det med begge ben og lavet et produkt, jeg har delt med hele verden. Det har været både angstprovokerende og fantastisk på samme tid. Det er hele tiden en læringsproces, og det er vildt at se, hvor meget der er sket fra den første til den sidste video, jeg producerede. Der er stadig ting at lære, men det tror jeg aldrig, man bliver færdig med," forklarer Daniel med et smil på læben.

Tiden i Israel er ikke bare et godt minde, men også en erfaring, Daniel ser sig selv tage med videre i livet:

"Mange organisationer laver videoer, og jeg kunne godt forestille mig, at det bliver meget brugbart i mit arbejdsliv. Jeg har helt sikkert fået noget mere erfaring, og det er jeg meget taknemmelig for."

Vi har brug for fortællinger

Tænder man for computeren, klikker videre ind på YouTube og taster ordene "One for Israel" ind i søgefeltet, kommer en særlig kanal frem på skærmen. Her har en håndfuld ildsjæle arbejdet hårdt på at indsamle menneskers troshistorier på film og gøre dem tilgængelige for enhver, der er nysgerrig og har lyst til at se med. Her har Daniel også fået en aftale om at komme forbi og få et indblik i den måde, de arbejder på.

"De optager vidnesbyrd fra jøder til jøder," fortæller Daniel og fortsætter: "Her fortæller de, hvorfor de tror på Jesus." Mange videoer på kanalen har over en million visninger og rummer utallige menneskers vidnesbyrd.

"Folk synes, det er interessant at lytte til menneskers personlige fortællinger. Hvorfor tror du på Jesus? Hvorfor kalder du dig selv for messiansk jøde? Eller kristen? Det kan noget, når man sætter ord på det," mener Daniel og tilføjer:

"Det kunne være fedt, hvis vi i Danmark blev bedre til at fortælle hinanden, hvorfor vi tror. Ikke bare inde i kirken, men også dansker til dansker. Internettet er et oplagt og "sikkert" sted for den, der vil vide mere, for man kan bare se med, mens man sidder i sofaen og få svar på nogle af de spørgsmål, man kan sidde med."

Daniel mener også, at hvis vi glemmer at bruge fortællingerne i vores formidling af troen, så går vi glip af noget helt fundamentalt:

"Det giver noget at høre andres historier hver eneste gang. Jeg er i hvert fald aldrig gået tomhændet bort, når jeg har lyttet til andres personlige tanker og refleksioner. Jesus bruger jo også fortællinger, når han skal gøre sit budskab klart. Når vi læser i Bibelen, er det jo også mennesker, der har skrevet deres møde med Jesus ned. Historier er opbyggende for min tro. Når vi glemmer at fortælle dem, så tror jeg, vi går glip af meget."

"Folk havde et hjerte for at møde mig"

En af de ting, han særligt står tilbage med, er oplevelsen af at have mødt så mange mennesker, der har villet ham det godt:

"Jeg havde slet ikke overvejet, at jeg ville skabe så mange kontakter, som jeg har gjort. Jeg føler virkelig, at jeg har fået oprigtige venner, mens jeg har været dernede. Både dem, jeg har interviewet, men også mennesker, jeg bare har mødt. Folk havde virkelig hjerte for at møde mig. Det gjorde et stærkt indtryk."

Se Daniels videoer på [facebook.com/Storytellers.IU](https://www.facebook.com/Storytellers.IU)

"Det kunne være fedt, hvis vi i Danmark blev bedre til at fortælle hinanden, hvorfor vi tror. Ikke bare inde i kirken, men også dansker til dansker."

Hanaa blev mødt af en KÆRLIG GUD

📖 | Tekst: Anders Solgaard

I en årrække har Israelsmissionen samarbejdet med palæstinensiske Hanaa* og flere andre konvertitter på Vestbredden. Anders Solgaard har interviewet Hanaa, og vi bringer her Hanaas historie gennem hendes egne ord, men redigeret og oversat af Anders:

En dag var jeg ude at svømme. Jeg plejede kun at gå til, hvor jeg kunne bunde, men pludselig var jeg kommet for langt ud. Jeg råbte om hjælp, men var sikker på, at jeg i løbet af få minutter ville drukne. Mens det skete, tænkte jeg ikke på min familie eller det muslimske samfund, som jeg var en del af. Jeg tænkte kun på evigheden og på, at jeg ikke havde fundet ud af, om den kristne mand, jeg havde mødt, virkelig fortalte mig sandheden.

Jeg havde mødt ham nogle måneder før. Han sagde, at Gud var kærlighed. Jeg kunne ikke lade være med at grine, for jeg vidste fra islam, at Gud ikke har navnet kærlighed.

Vi diskuterede tro. Da jeg fortalte ham, at hans bibel var forfalsket og forkert, udfordrede han mig og spurgte hvorfor. Det gik op for mig, at jeg ikke anede, hvorfor kristendommen var forkert. Men jeg var bange for at spørge mine muslimske venner af frygt for at blive kaldt vantro. Så jeg sagde ikke noget. I stedet snakkede jeg de næste par måneder med den kristne mand og blev klogere på hans tro. Jeg begyndte langsomt at finde ud af, at Treenigheden gav mening, at korsfæstelsen faktisk var sket i virkeligheden, og at jeg troede på Jesus.

Men på samme tid gik det også op for mig, hvor mange problemer min nye tro ville skabe for min familie, for

det islamiske samfund og for forholdet mellem kristne og muslimer i vores område. Den muslimske kultur handler meget om skam og ære, og hvis jeg begyndte at tro på Jesus, ville det ikke bare påvirke mig, men også mine fætre og kusiner og resten af min familie. Folk ville huske det i flere slægtled og omtale mine efterkommere som "barnebarnet af hende, der konverterede".

Den skam ville jeg ikke bringe over dem. Jeg vidste heller ikke, hvordan mine forældre ville reagere på en konvertering, så jeg fortalte den kristne mand, at jeg ikke ville høre mere om kristendommen.

Kvindefrigørelseskampen banede vej for Jesus

At jeg overhovedet var åben over for kristendommen, faldt sammen med mine oplevelser med Islam i årene forinden.

Som barn havde jeg altid haft mange spørgsmål om Gud; hvordan han så ud, hvor langt væk han var og den slags. Jeg ønskede at have en tæt relation med ham, men jeg fandt aldrig svar på mine spørgsmål. Jeg var muslim, og i mit barndomshjem fejrede vi de forskellige fester og fastede under Ramadanen, men vi bad ikke fem gange om dagen, bar ikke hijab og var ikke særligt religiøse. Jeg læste først i Koranen, da jeg var i starten af 20'erne, og min veninde blev dedikeret muslim. Jeg var meget engageret i kvindefrigørelsesbevægelsen og havde mange spørgsmål til, hvorfor hun ville klæde sig sådan. Så jeg besluttede, at jeg måtte vide mere om islam. Jeg læste Koranen, hadither, forklaringsbøger - og læste særligt om kvindernes rettigheder. Og jeg blev ikke særlig opmuntret.

*Hanaa er ikke fortællerens rigtige navn

Jeg løftede min hånd og fortalte Gud, at jeg druknede, men at han kunne redde mig. Og så gik Helligånden i gang...

Jeg syntes ikke om hverken Allah eller profetens opførsel, og da jeg læste, at det er tilladt for mænd at slå deres koner, blev jeg så vred, at jeg stoppede med at læse. Jeg bad til Allah og forklarede ham, at jeg vidste, at han var gud og havde en himmel og et helvede, og at alle ville i Himmelen. Og så fortalte jeg, at det ikke gjaldt for mig. Jeg fortalte Allah, at jeg ville i Helvede, for han var en vanvittig gud, og jeg ønskede hverken at bede eller følge efter ham. Jeg ville ikke vide af ham.

Jeg græd, for det var ikke et nemt valg. Jeg ville ikke vide af Koranen, men jeg valgte heller ikke at blive kristen, da jeg hørte om kristendommen. Og da jeg var ved at drukne, vidste jeg, at jeg ville gå derhen, hvor jeg havde besluttet, nemlig til Helvede.

Men livredderen trak mig op af vandet i sidste øjeblik, og der fandt jeg ud af, at det var vigtigt at vide, hvem der er Gud, og hvad der sker efter døden. Mens jeg var ved at drukne, tænkte jeg ikke på min familie eller lokalsamfundet – jeg tænkte kun på evigheden, og det gik op for mig, at det var det vigtigste i livet. Og så begyndte jeg at søge efter mere.

Tallerkener, bøn og Helligånd

Jeg skaffede en bibel og begyndte at læse i Matthæusevangeliet. Da jeg kom til Bjergprædikenen, blev det tydeligt for mig, at Jesu undervisning var meget bedre end den, Muhammed havde. Jeg gik på jagt efter forbindelser mellem Koranen og Bibelen i håb om, at de kunne kombineres. Men efterhånden fandt jeg ud af, at jeg ikke kunne følge begge veje, men måtte vælge side.

Jeg vidste, at hvis jeg blev kristen, ville jeg miste min familie, mine venner, mit netværk, mit job og hele mit sociale sikkerhedsnet. Det var en svær erkendelse, og frygten og usikkerheden fyldte meget. Men jeg var nødt til at tage en beslutning. En aften, mens jeg vaskede tallerkener op, gik det op for mig, at Gud måtte vise mig,

hvad der var sandheden. Så jeg lod tallerkenerne stå og gik op på mit værelse og begyndte at tale med Skaberens om alt det, jeg havde svært ved at forstå og finde ro i. Til sidst fortalte jeg ham:

”Hvis du er Gud, vil jeg gerne lære dig at kende og følge dig. Hvis du er gud i Islam, så vil jeg bede bønnerne og gå muslimsk klædt. Selvom jeg ikke forstår det, vil jeg stole på dig. Hvis du er Bibelens Gud, vil jeg følge dig. Jeg er bange for mit liv, min familie og skammen, men hvis du er Gud, så kan du løse det og være med i det – og så vil jeg virkelig følge dig. Og hvis du er en anden slags gud, så vis mig hvilken, for jeg orker ikke at læse alle de hellige bøger, der er i verden.”

Jeg løftede min hånd og fortalte Gud, at jeg druknede, men at han kunne redde mig. Og så gik Helligånden i gang. Jeg begyndte at bekende mine synder, min frygt og bekende, at Jesus er vejen, sandheden og livet. Jeg gentog det igen og igen i flere minutter, indtil det var virkeligt i mit hjerte. Der forstod jeg, at Bibelen virkelig var Guds ord, og at Bibelens Gud virkelig var Gud. Frygten og usikkerheden forsvandt, og jeg fandt fred. Jeg vidste, at han ville være med i frygten, udfordringerne og alt det, der fulgte. Jeg stolede på Gud.

Min far fik et hjerteanfald

Nu skulle jeg fortælle mine nærmeste om det. Det var ikke nemt. Jeg fortalte det først til min kusine. Hun begyndte at tale om den skam, jeg ville bringe over familien, og til sidst sagde hun det videre til min mor. Min mor konfronterede mig, og først benægtede jeg, fordi jeg var bange.

Men Helligånden gav mig mod til at bekende min tro for hende – og hun accepterede det og bad mig bare om at holde lav profil. Det samme skete med min ene bror – han tog faktisk med i kirke og ville gerne vide mere. Han kom ikke til tro, men var nysgerrig. Mine to andre

"Bed for os og bed for vores familier. Og bed for de kristne i kirkerne, som tager imod muslimer, der konverterer. Palæstinenserne har brug for Jesus, så bed om, at de må få øjnene op for ham."

brødre fik det også at vide, og de var ret bekymrede for, hvad andre tænkte om det. Vi holdt det hemmeligt for min far i 5 år, indtil en kristen ven kom til at fortælle ham det. Han kom rasende hjem og spurgte mig, om jeg var blevet kristen. Jeg flygtede op på mit værelse, mens min far smadrede ting, bandede og var så vred. Han kunne dræbe mig for det, men han fik et hjertestop af raseri, og heldigvis overlevede han.

Da han kom hjem fra hospitalet, overvejede min far at bringe alle mændene i familien sammen til et møde om, hvad de skulle gøre ved mig. De kunne beslutte at tvangsgifte mig eller dræbe mig for at få mig tilbage til Islam. Heldigvis overbeviste min mor ham om at droppe mødet, men en dag, hvor jeg var i kirke, gik han ind på mit værelse og så mine kristne bøger, min bibel, hilsner fra venner, der lykønskede mig med min dåb og min dagbog. Da jeg kom hjem, var han rasende og smed mig ud hjemmefra. Jeg flyttede til Jerusalem under dække af, at jeg skulle læse videre, og her har det været nemmere at stå ved min tro.

Hverdagen er blevet bedre af, at jeg flyttede, og min familie accepterer mig og inviterer mig med til fester i familien. Men de ved ikke, hvordan de skal håndtere min tro, så de undgår at tale om det. Jeg er dog stadig velkommen.

Min mor er også blevet troende nu, men min far ved det ikke. Jeg kender en del tidligere muslimske kvinder, hvis ægtefæller bare tror, at konen er glad for kirke, Jesus og

den slags, men de ved ikke, at hun virkelig tror. Jeg kender mange palæstinensere, der er konverteret til den kristne tro, og de har hårde historier med sig. Jeg var faktisk heldig; i mange andre tilfælde er man nødt til at flytte nye kristne fra by til by og skjule dem. Nogle er nødt til at flygte til en anden by eller helt ud af landet.

Bed for palæstinenserne

Der er omkring 1000-1500 konverterede jesustroende palæstinensere på Vestbredden, men det er svært at have overblik over alle, fordi mange ikke er en del af en kirke. Jeg arbejder med kvinder, der kommer til tro fra muslimsk baggrund. Vi læser i Bibelen, hører undervisning, og jeg lærer dem at være lys og salt i deres samfund og familie. Jeg prøver også at finde nye muligheder for at dele evangeliet til kvinder, der ikke har hørt om det endnu.

At konvertere fra islam er ikke nemt, for vi som jesustroende konvertitter er en del af det islamiske samfund, og det islamiske samfund er en del af os. Min familie er ikke islamister eller terrorister. De elsker deres børn og ønsker at beskytte dem fra at gå den forkerte vej og forlade islam, og det er på den baggrund, forfølgelsen sker.

Bed for os og bed for vores familier. Og bed for de kristne i kirkerne, som tager imod de muslimer, der konverterer.

Palæstinenserne har brug for Jesus, så bed om, at de må få øjnene op for ham. Vi oplever, at bøn forandrer livet.

REFLEKSION

Jeg vil aldrig igen miste glæden ved havet

📖 Tekst: Anika Thorø Weber

For et par uger siden mærkede jeg det igen. Endnu engang. Jeg var bange. Nervøs for, om jeg kunne holde til det, jeg havde sat mig for. Jeg mærkede en snert af kvalme og blev angst for, at det ikke ville lykkes at bruge tre timer i en motorbåd uden at ødelægge mig selv. Hvis det ikke lykkedes, ville det knække mig fuldstændigt. Jeg ville miste håbet – endnu engang.

Et dobbelt fald

Siden april sidste år har jeg døjet med langvarige mén efter en hjernerystelse. Klokkeren var seks om morgenen, da hele verden væltede sammen med mig. Jeg var på vej på arbejde og småløb ned af trappen fra andel sal, alt imens jeg fumlede med telefonen for at finde Tina Dickow, så jeg havde noget at lytte til på min 1 time og 20 minutter lange køretur.

Men så langt nåede jeg aldrig. Jeg snublede og ramte med hovedet først ind i underboens dør. Det blev starten på den indtil videre mest kaotiske tid i mit liv.

Sommerhalvåret gik med forskellige behandlingsformer, der sommetider kun gjorde ondt værre. Ligeledes kæmpede jeg for blot at gå fra mine forældres hoveddør til naboens bænk – en tur på omtrent 100 meter. Også mine læsevner og balance var udfordret. Bare synet af en vuggende gyngestol gav mig kvalme.

Håbet virkede så fjernt som aldrig før. Det var som et lille glimt af lys, jeg kun kunne se ved at sætte øjnene foran et mikroskop. Og kun, hvis det var verdens bedste mikroskop.

Smerten ved havet

Men krisen ramte for alvor, da jeg stod på en campingplads ved Lillebælt. I min familie er vi født med et

skud ekstra saltvand i årerne, og da lejligheden bød sig, hoppede mine brødre derfor med stor iver i et par kajaker for at fiske i sundet. Det fik ikke alene mine brødre til at gyngede op og ned – også jeg gyngede med. Blot ved synet af drengene på bølgerne vældede ubehaget op i mig, og min verden snurrede rundt. Kvalmen og svimmelheden steg til sit maksimale.

I dét øjeblik var alt håb ude. Gråden trængte sig på. Min verden var ødelagt. Min glæde ved havet blev flået ud af mit sind og forbyttet med væmmelse. Jeg mistede troen på, at jeg nogensinde igen ville kunne se på bølgerne og mærke den dybe ro, der plejede at strømme ind i mit inderste.

Kampen for at genfinde sig selv

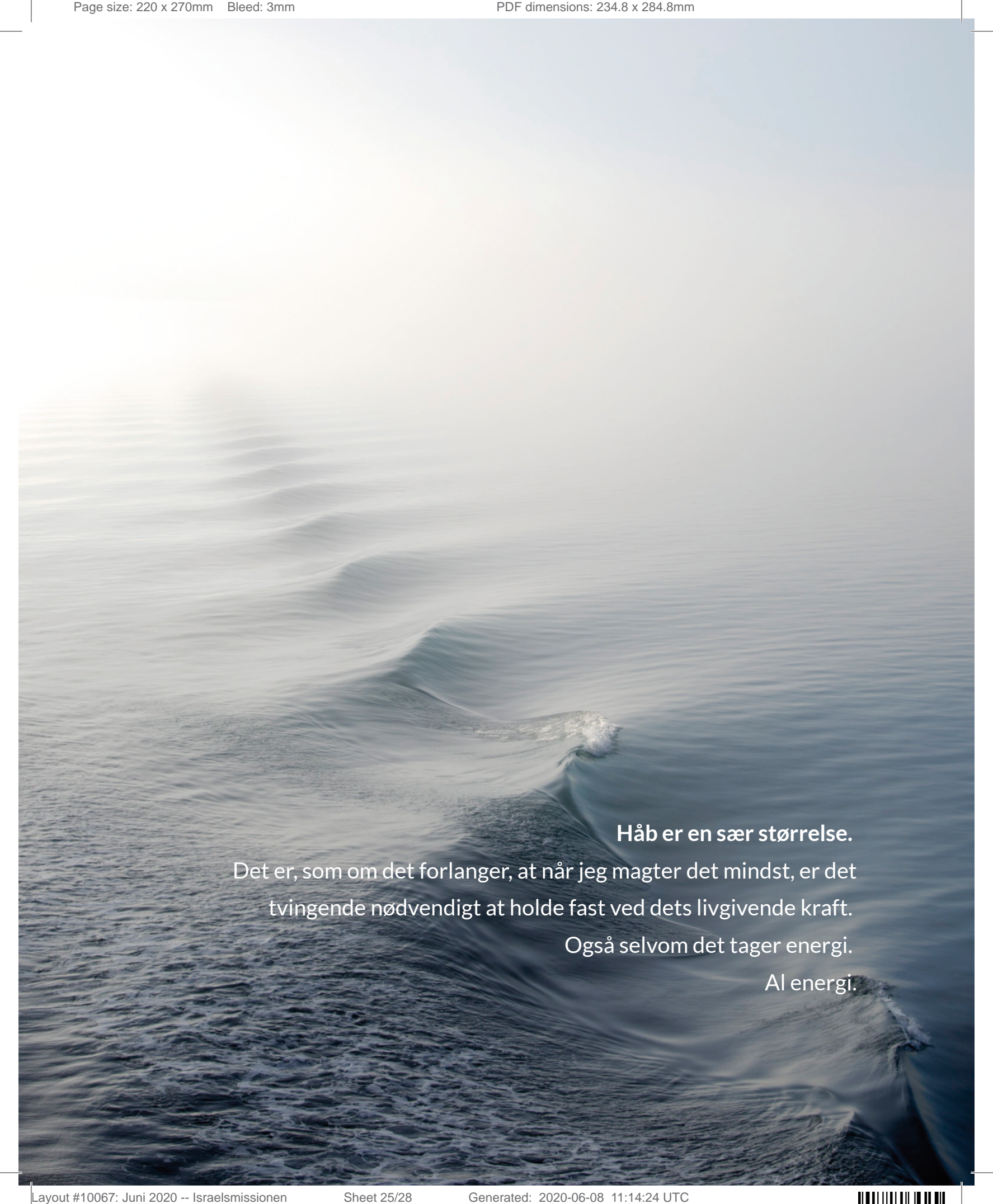
Siden den dag ved Lillebælt har jeg brugt hver eneste dag på tvinge mig selv til at genfinde håbet og troen på en fremtid. Håb er en sær størrelse. Det er som om, det forlanger, at når jeg magter det mindst, er det tvivgende nødvendigt at holde fast ved dets livgivende kraft. Også selvom det tager energi. Al energi.

Alligevel holdt jeg fast. Hver gang, håbet forlod mig, ledte jeg desperat efter det igen. Igen og igen. Og uden det, var jeg nok ikke nået i mål. Jeg er så godt som rask nu, men nogle dage føles det stadig som om, håbet skyller væk imellem fingrene på mig – som den dag på motorbåden, hvor jeg var skrækslagen for ikke at kunne klare mosten på bølgerne.

Tænk nu, hvis jeg alligevel ikke var i mål? Tænk nu, hvis håbet ville forlade mig igen? Men håbet forlod mig ikke. Jeg satte al energi ind på at række blikket mod dets livgivende kraft, og jeg vandt.

Jeg vandt et lille hjørne af mit liv tilbage. Og langsomt – langsomt – genfinder jeg håbet og glæden ved havet.

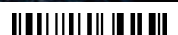
An aerial photograph of the ocean showing a series of waves moving from the top left towards the bottom right. The water is a deep blue, and the waves are white-capped. The sky is a pale, hazy blue, suggesting a bright but slightly overcast day. The overall mood is serene and powerful.

Håb er en sær størrelse.

Det er, som om det forlanger, at når jeg magter det mindst, er det
tvingende nødvendigt at holde fast ved dets livgivende kraft.

Også selvom det tager energi.

Al energi.

Generalforsamlingen gik online

Grundet risiko for coronavirus blev generalforsamlingen afholdt online i år.

Vil du blive klogere på, hvordan tingene har udviklet sig i det foregående år, så kan du se videoen fra generalforsamlingen på linket her: kortlink.dk/youtube/268n8

Vi glæder os til at mødes igen til marts næste år, hvor årsfesten bliver afholdt i Aarhus.

Ny dato for nedlæggelse af snublesten

D. 29. juli 2020 vil der blive nedlagt en snublesten for Egon Johannesen i Brønshøj, der er tidligere rejsesekretær i Israelsmissionen. Han blev skudt under 2. verdenskrig i et såkaldt clearingmord, bl.a. fordi han hjalp jøderne med at flygte under oktober 1943.

Tidligere har vi skrevet, at nedlæggelsen fandt sted d. 28. juli, men det er altså blevet rykket en dag. Hvis du overvejer at deltage og være med til at mindes Egon Johannesen, når stenen bliver nedlagt, så skriv til arne@israel.dk.

Medarbejdere hjemsendt

De næste par måneder bliver der mere stille på kontoret, da vi bliver nødt til at hjemsende flere medarbejdere på grund af corona-krisen.

Vi har valgt at sende medarbejderne hjem, da vi desværre også er ramt økonomisk af krisen og har mistet en del indtægter fra vores genbrugsbutikker og møder.

Vi starter op igen med fuldt hold i begyndelsen af august.

Yoel stopper som præst i Immanuelkirken

Desværre må Immanuelkirken sige farvel til Yoel Ben David, der i en kort periode har været præst i kirken.

Forskellige omstændigheder har fået Yoel til at fratræde stillingen som ledende præst. Yoel gjorde et godt stykke arbejde, og det er derfor meget ærgerligt, at vi ikke kan beholde ham i kirken.

Det er en svær tid for både Immanuelkirkens bestyrelse, ansatte og menighed, og der er brug for forbøn. Tak, om du vil bede med!

#SPREDDINGERNE

Kom og mærk de gode vibes på Frøstruphave. I det personlige møde lærer du os bedst at kende. Skriv dit barn op til de bedste år nu - for hos os er indmeldelse gratis.

Læs mere på frostruphave.dk

OPLEV ET FÆLLESSKAB, HVOR DU KAN BLIVE TIL DEN, DU ER SKABT TIL AT VÆRE

Frøstruphave Efterskole
Frøstrupvej 140
6830 Nørre Nebel
T: 75 28 21 88

Frøstruphave Efterskole
- en skole med budskab

 facebook.com/frostruphave

ET SPADESTIK DYBERE I BIBELENS VERDEN

BIBELSKARKEOLOGI.DK

**STOR INDSIGT
OG GRUNDIG
RESEARCH**

JØRGEN HEDAGER NIELSEN
Forsoning i kløfternes land
Lohse | 234 sider | nedsat til 150 kr.

Atten palæstinensere og jøder fortæller gennem interviews om deres forhold til den anden side.

»Tegner et billede af en nærmest kaotisk verden. Det kræver stor indsigt og grundig research ... Jørgen Hedager Nielsen har skrevet en interessant og fordomsfri bog. Flot.«
ARNE MARIAGER, FOLKEBLADET

 Forlagsgruppen Lohse | 7593 4455 | lohse.dk

TRO BETYDER FAKTISK EN DISSE

Om Gud er lllllllleee elleeer stoor for dig. Ja taaak! Vi dyrker troen i det lille og i det store fællesskab. Med plads til alle spørgsmål. Så; tro og tvivl trygt hos os.

Også derfor ...
#dufårguldmedhjem

**tjek
djurslands.dk**

 **djurslands
efterskole**

Gud, giv de håbløse håb!

Gør alle, som håber på dig
til håbets budbringere.

Lad et menneskes øjne lyse imod dem,
som mistede håbet.

Gør os glade i håbet,
tålmodige i trængslen,
udholdende i bønner.

Amen.

Bøn af Gerhard Pedersen

